

søger at ordne denne Sag. — I § 1 siges det jo, hvor mange Sogne der skal være, og hvor mange ny Kirker der skal bygges. — §§ 2 og 3, som slutte sig dertil, skulle hjælpe os ud over Forholdene, hvis Befolkningen skal tiltage, yderligere, vise, hvorledes man saa vil kunne faa dels ny Kirker, dels Smordning af Sognekaldene uden at behøve Lovgivningsmagtens Assistance.

I 2det Kapitel omtales Præsterne. Der er for mig den vigtigste Bestemmelse den, at Præsterne sættes paa fast Gage. Det er et Spørgsmaal, som har været oppe mangfoldige Gange, og jeg kan ikke se rettere, end at Bestemmelser herom ere overmaade gavnlige. Det har al Tid været mig noget støvende, at Folk, der beskæftiges som Præsterne, skulle være nødt til at tage visse Hensyn til materielle Interesser, skulle være bundne paa en eller anden Maade af dem i Udførelsen af deres Kald. Jeg anser det absolut for en Fordel, at Præsterne, naar de virkelig skulle udfolde en kraftig Virksomhed i Kirkens Tjeneste, kunne være ubehjærede for, hvorledes deres Indtægter komme ind, kunne være sikre paa deres Gage og ikke behøve at tænke derpaa og gøre sig Umage for at forstørre deres Indtægter. — Sammen med denne Bestemmelse følger jo naturligt det, at Offer og Accidenjer, Honorar og slikt falder bort, jaaledes som det udtales i § 10. Den Form, hvorunder det sker, er jeg for øvrigt ikke aldeles tilfreds med. Jeg saa meget hellere, at saadant Offer og saadanne frivillige Gaver helt forbydes, jaaledes at Præsterne slet ikke maa modtage dem. Jeg vilde anse Præsten for at staa friere, hvis han ikke maatte modtage dem. Men det er jo noget, hvorom der har været talt meget, og ogsaa her er der udtalt Meninger, der stemme med det, som er fremkommet. Selve den formelle Affattelse har jeg dog noget at bemærke til. Jeg vilde foretrække den Form, som er brugt i § 17, hvor der tales om Kirkebetjentene. Det siges der, at det ikke er dem tilladt at kræve noget som helst Offer o. s. v. Der staar i Motiverne, at man har ønsket at stille dem paa samme Maade som Præsterne, altsaa maa dette forfættelige Udtryk fortaas paa samme Maade. Det er dem ikke tilladt at optræde den Slags Honorarer, men det er dem heller ikke forbudt at modtage dem. Den Form vil jeg langt foretrække for Udtrykkene i § 10, hvor der søjes til i Slutningen, at det ikke maa være nogen forment, til hvad Tid han selv maatte ønske det, frivilligt at yde Præsten en Gave. I det det stilles paa den Maade positivt frem i Paragraffen, gør

det absolut paa mig det Indtryk, at der maa siges til Folk: I ere ikke absolut nødt til at give, men en Ting som denne, som har været i Brug i lang Tid, vil man naturligtvis ikke gaa bort fra. Det, at dette Forhold overhovedet nævnes, vil give Anledning til, at mangen en, som ikke egentlig har Raad dertil, af misforstaaet honnet Ambition bliver ved at give de samme Gaver som tidligere eller i alt Fald paa lignende Maade, og det maa anses for at være et Tryk paa Folk, som helst skulde staa helt fri. Hvis altsaa den Ordning skal bibeholdes, at Præsterne have Lov til at modtage disse Gaver, vil jeg langt foretrække den i § 17 givne Form, hvor der kun i Almindelighed staar, at de ikke have Lov til at optræde noget.

I 4de Kapitel handles om Kirkerne aarlige Indtægter og Udgifter. Overkriften synes jeg ikke er ganske fyldestgørende. Der er ganske vist gjort Rede for Kirkerne aarlige Indtægter. Men for Udgifternes Bedkommende er det mindre klart. Det er i § 22 Tale om det aarlige Fællesbudget, og andet siges der egentlig ikke der. Det forekommer mig, at naar Kapitlet har den Overkrift, saa vilde det være heldigt, om de forskjellige Paragraffer, hvori der henvises til, hvad Fællesskassen betaler, stode nævnte, eller at man i alt Fald i Kapitlet kunde se, hvad det er, den kirkelige Fællesskasse har udrede i Lønninger, til Præsterne, Kirkebetjentene, Kirkerne Vedligeholdelse o. s. v. — Derimod finder jeg, at Indtægterne ere mere tydeligt specificerede i § 24. Der ser man altsaa, at de Indtægter, som alle Kirkerne have aarlig, ere omtalte i §§ 26, 28 og 21 o. s. v. I § 21 er det Overskuddet af de enkelte Kirkers Særformue paa den Maade, som der er bestemt. I § 26 er det de Rendelser, som erlægges i Anledning af Kirkerne Benyttelse, og i § 28 Betaling for Attester og Udskrifter, for saa vidt der overhovedet erlægges Betaling. Endelig omtales i § 47 Overskuddet fra Begravelsesvæsenet. — Derefter kommer Tilskud fra Statskassen, fra Kommunerne og Vigninger paa Menighederne.

Vigninger paa Menighederne er jo absolut den mest rationelle. Det er i det hele taget klart, at naar der skal opføres en ny Kirke, er Menigheden allernærmest til at yde sit Bidrag. Nu vil man nok kunne sige, at der, hvor Kirken skal bygges, ere Pengene mindst rigelig til Stede, det er gerne i de fattigste Kvarterer; men efter Loven af 1ste April 1888 er, som den første ærede Taler bemærkede, det hele draget sammen, saa at det er som en Helhed, saadanne Vigninger